
Saxofrancis: Medikem i hudebníkem v klubech

Saxofrancis: Je medikem i hudebníkem ve vyhlášených klubech

Na schůzku přišel s čerstvým diplomem za druhé místo v týmové soutěži *Medik roku* a těšil se, že po rozhovoru pro iForum stihne *Vinohradskou trojku*, tradiční charitativní běh areálem [3. lékařské fakulty Univerzity Karlovy](#). František Šalanda je medik a skvělý saxofonista, přesněji student medicíny a konzervatoře. Oba obory stihá zároveň, a přitom skvěle.

Je to trochu ohraná písnička, ale podle mě skvělou službu pro propagaci hry na saxofon odvádí Líza Simpsonová. Ostatně je to vedle matadora Felixe Slováčka jediná výrazná saxofonová osobnost, kterou znám. Na to mi František Šalanda odpovídá: „Ano, i mě se při koncertech posluchači kolikrát na Lízu ptají. Je fajn, že v lidech tahle kreslená postava probouzí touhu naučit se hrát na saxofon. Dělá mu tak krásné promo.“

Co vás dostalo dřív;

hudba, nebo zájem o lidské tělo?

Určitě hudba. Mám starší sestru a pamatuji si, jak jsem byl na jejím závěrečném koncertu, kde v rámci posledního vystoupení hrálo saxofonové kvarteto. Ten nástroj mě totálně nadchl, okamžitě jsem na něj chtěl hrát. Ovšem nejdříve

jsem musel absolvovat dva roky hraní na zobcovou flétnu, následovaly čtyři roky s klarinetem. Až teprve po šesti letech jsem se dostal k vysněnému saxofonu, na který dnes hraji už třináct let. Je to zkrátka srdeční záležitost.

S medicínou se můj vztah začal rýsovat během studia na střední škole. U hudby jsem si tehdy nebyl jistý, zda by mě uživila. A vlastně i lidé z mého nejbližšího okolí mě utvrzovali v tom, že hudba je krásný koníček, ale živit bych se měl, řečeno s nadsázkou, něčím rozumným. Medicína a zpočátku také architektura mi přišly jako dva obory, ve kterých jsem cítil možnost jakési katarze v osobním životě. Zkrátka mi to dávalo smysl. Doma jsem měl navíc sestru medičku, která je dnes ortopedkou.

Na zkoušky na konzervatoř jste ale nakonec šel, protože byly dříve než přijímačky na medicínu...

To je pravda, talentovky na konzervatoři probíhají v lednu. Absolvoval jsem je s téměř plným počtem bodů, ale přijat jsem nebyl, poněvadž pro nedostatek studentů se nakonec ročník neotevřel. Za pár měsíců jsem tedy šel na přijímačky na medicínu, které dopadly úspěšně. Do toho mi ale v září telefonoval učitel na saxofon, že je ještě šance na přijetí na konzervatoř, pokud úspěšně absolvuji rozdílové zkoušky. To se díky bohu povedlo, a mohl jsem tak začít studovat obě školy najednou. Stal jsem se vysokoškolačkem i středoškolačkem.

Nutno říci, že konzervatoř studuji dálkově. Teď jsem v šestáku a mám před sebou absolutorium, tak doufám, že vše zdárně zakončím. Na medicíně mě pak čeká ještě rok, aktuálně jsem v pátáku.

Spojení

saxofonu a medicíny je celkem sexy, jak to vnímáte vy?

Určitě se jedná minimálně o netradiční kombinaci. Každopádně ve svých šesti letech, kdy jsem se pro saxofon rozhodl, jsem s tímto faktorem jaksí moc nepočítal. Stejně tak u medicíny. Ovšem máte pravdu, že jak saxofon, tak i bílý plášť svůj sex-appeal rozhodně mají.

Která oblast teď hraje ve vašem životě sólo?

Nejspíše hudba. Té se poslední dobou věnuji už na profesionální úrovni a de facto mě živí. Ročně odehrají přes 100 vystoupení, což je časově velmi náročné. Navíc se jedná o různorodé eventy, od klubů či festivalů přes plesy a firemní akce až po svatby a soukromé oslavy. Takhle naplno už funguji vlastně víc jak tři roky. Předtím jsem hrál v různých kapelách a bandech tak říkajíc za klobásku a pívko. To zná každý muzikant. Zlom přišel se založením vlastního sólo projektu, do kterého jsem začal pumpovat spoustu své energie a se kterým jsem zaznamenal řadu úspěchů. Spojil jsem totiž hru na saxofon s DJingem v rámci one man show, což u nás zatím nikdo jiný na profesionální úrovni nedělá.

Paradoxní však je, že ačkoliv profesně působím na klubové scéně, tak na konzervatoři studuji klasickou hudbu, tedy naprostý opak.

Jak jde dohromady vystupování v klubech a studium medicíny?

Ze začátku to šlo relativně snadno, ovšem s postupem ve studiu i v hudební kariéře se z toho místy stává opravdu boj. Každý týden jezdím několik stovek kilometrů, hraji většinou v noci a ráno vstávám do školy. Do toho si veškeré organizační záležitosti řeším sám, tedy kolikrát i na fakultě vyřizuji pracovní maily, faktury a tak podobně. A když do toho přijdou zkoušky, tak je to teprve pořádná „zábava“, kterou zvládám především proto, že chci a baví mě to. Navíc zdánlivě nesmyslné a neproveditelné plány mě vždy motivují k tomu, abych se vyburcoval a vše zvládl. Spoustu energie si pak přivážím z každé akce, na které vystupuji. Je to taková obousměrná výměna mezi publikem a interpretem. Díky ní vždy přijíždím sice unavený, ale spokojený a s motivací do dalšího dobrodružství.

Máte za sebou v hudební sféře řadu

úspěchů, čeho si ceníte nejvíce?

Pro mě je asi největším milníkem loňské hraní ve třináctém nejlepší klub na světě, na slavné párty pláži Zrće v Chorvatsku. Hrál jsem tam v pátek v hlavní sezóně a v hlavním čase a byl to opravdu zážitek na celý život. Od nás tam vystupovalo jen pár lidí. Na konci června se tam dokonce podívám znovu, ale tentokrát budu hrát ve světové „šestce“, v klubu Papaya, na což se moc těším! A tímto zvu všechny, kdo by si chtěli zpříjemnit začátek léta, pojedte s námi!

Kde se vidíte za deset let?

S jistotou samozřejmě nelze predikovat nic, ale tuším, že se můj život bude ubírat spíše hudební cestou. Cítím, že mám ve svém dalším uměleckém rozvíjení ještě obrovský potenciál. Líbilo by se mi mít nahrávací studium, založit si produkční agenturu a třeba mít v hudební sféře vlastní podnik. Rád bych vystupoval na velkých festivalech, cestoval a hudbou se zkrátka živil. Hlavou mi v tomto směru nepřestávají lítat nové projekty a nápady.

Zároveň rozhodně nechci od medicíny zcela zběhnout. Nevidím se sice jako regulérní lékař v nemocnici, spíše by mě bavilo být spojený s akademickou půdou, kde to mám rád. Dovedl bych si představit si sebe sama v pozici učitele na částečný úvazek nebo být angažovaný v různých lékařských inovacích.

A pak mám trochu utopistické představy spojené s podnikáním ve zdravotnictví: v budoucnu by mě bavilo mít svou vlastní kliniku, kde bych mohl popustit uzdu své kreativitě. Rozhodně byste tam například slyšeli vždy dobrou hudbu. Tedy plánů a nápadů mám spoustu, avšak času žel bohu ne. Jsem každopádně docela workoholik, takže věřím, že využiji a zvládnu spoustu příležitostí.

A co medicína, co vás čeká v nejbližší době?

V létě odjíždím na měsíční misi do nemocnice v [Itibo v africké Keni](#). Hlásil jsem se už potřetí a letos to konečně vyšlo. Jsem za to rád a zároveň mám velký respekt. Na jeden měsíc budu zcela odstříhnut od hudebního vystupování, ale saxofon mít s sebou samozřejmě budu. Věřím, že mi pobyt v Africe pomůže v rozhodování, kterým směrem se nejen v medicíně vydám. Mým nejbližším hlavním cílem je úspěšně složit státnice a získat titul.

František Šalanda – ač pochází z Hradce Králové, jeho kořeny sahají na Moravu a Slovensko. Je studentem všeobecného lékařství na 3. lékařské fakultě UK a hry na saxofon na Konzervatoři Pardubice. V hudebních klubech vystupuje pod pseudonymem Saxofrancis. Je umělcem televize Óčko a opinion leaderem společnosti Red Bull, která tak podporuje nadějně umělce a sportovce. Relaxuje při jízdě na motorce, na kajaku či hrou na klavír a další nástroje. V rámci studia na lékařské fakultě se stará o PR studentského spolku Trimed a má za sebou také vědeckou aktivitu.